

DAVID NICHOLLS

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvoorieereen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van de roman *You Are Here* van David Nicholls, © 2024 Maxromy Productions Ltd, in vertaling verschenen bij uitgeverij Meulenhoff Boekerij in 2024 als *Je bent hier*, vertaald door Carolien Metaal.

Bewerking: Carola Janssen

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 831 2

NUR 286

DAVID NICHOLLS

In makkelijke taal

leeslicht

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

De belangrijkste mensen in dit boek:

Marnie Walsh

redacteur, 38 jaar, woont in Londen

Michael Bradshow

leraar aardrijkskunde, 42 jaar, woont in York

Neil

de ex van Marnie

Natasha

de ex van Michael

Cleo

een collega van Michael, vriendin van Marnie

Anthony

Cleo's zoon

Conrad

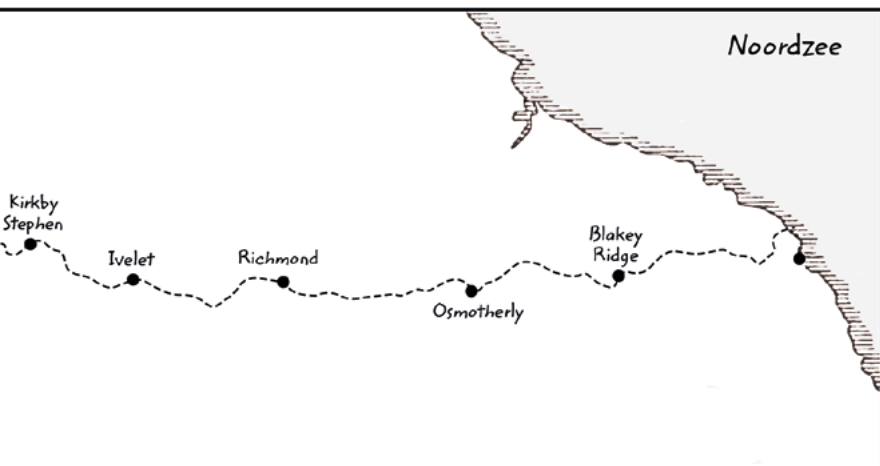
een kennis van Cleo, apotheker

Brian en Barbara

ouder echtpaar dat ook aan het wandelen is

De wandeling van kust tot kust

1. Eenzaam en alleen

Ik ben Marnie Walsh, 38 jaar. Ik woon in Londen en ik ben eenzaam.

Zo denkt Marnie over zichzelf. Dat zijn de feiten. Ze eet, ze drinkt, ze werkt, ze leest. Niemand zegt wat ze moet doen. Dat is prettig. Maar er is ook niemand om mee te praten. Daarom praat Marnie tegen de dingen in huis.

‘Ah, ben je daar weer?’, vraagt ze aan de spiegel.

‘Lekker vers zijn jullie!’, zegt ze tegen de eieren.

‘O, dáár ben je!’, zegt ze tegen de kurkentrekker.

Soms maakt Marnie alleen maar geluidjes. Dat is nog makkelijker. *Fwa. Petaa. Floe-aa en sja-ha.*

Die onzinwoordjes kunnen elke keer iets anders betekenen.

Maar ja, de dingen zeggen niks terug. Spannend of gezellig wordt het zo nooit.

Ze schaamt zich een beetje voor haar eenzaamheid.

Het is het tegenover-gestelde van populair. Wie *cool* en slim is, is populair. Dus wat ben je dan als je eenzaam bent? Niet cool. En misschien dom.

Cool is ze inderdaad nooit geweest. Maar dom is ze ook niet. En ze is vriendelijk. Mensen vinden haar grappig.

Behalve Neil, haar ex-man. Die vond haar grappen heel vervelend.

Marnie trouwde met Neil toen ze eind twintig was. En kort daarna was ze alweer gescheiden. Na die tijd is er niemand meer geweest.

Ze mist een warm mens in bed. En lieve berichtjes op haar telefoon. Nu krijgt ze alleen *spam*-berichten. En af en toe een code om in te loggen bij de bank.

Iemand die met haar wil vrijen. Dat zou ook fijn zijn. Maar liefde is gevaarlijk. Iemand kan je pijn doen. Of bedriegen. Dat heeft ze wel van Neil geleerd. Ze mist eigenlijk vooral mensen om zich heen. Ze zou de wereld in moeten trekken. Maar thuisblijven is makkelijker. Marnie vindt het eng en vermoeiend om andere mensen te ontmoeten.

Misschien is dit wel wie ik nu ben, denkt ze. Iemand die beter af is in haar eentje. Niet gelukkiger, maar wel 'beter af'.

Maar leuk is anders.

2. Alles verandert steeds

Michael Bradshaw is leraar aardrijkskunde. Hij is met zijn klas op schoolreisje. Zijn collega Cleo Fraser is ook mee. Ze hebben een wandeling gemaakt in Wales, in het zuidwesten van Engeland.

‘Kijk, jongens,’ zegt Michael, ‘deze heuvel is gemaakt door een gletsjer. Een gletsjer is een rivier van ijs. Ijs stroomt heel langzaam. Het ijs schuurt en rukt aan de stenen. Wat lach je nou, Noah? Wat is er zo grappig? Niks? Dat dacht ik al. En dan verandert de aarde zelf ook steeds. Er komen rimpels in het land. Zo ontstaan bergen. Alles verandert altijd. Dat moet je onthouden. Zijn er nog vragen?’

Michael kijkt naar zijn leerlingen. Dertig gezichten met puistjes. Sommige leerlingen kijken verveeld. Andere fluisteren of lachen. Hij houdt van zijn leerlingen. Maar hij weet dat de aarde hen niet echt interesseert. Ze hebben meer interesse in elkaar.

Michael heeft op zijn werk elke dag kinderen om zich heen. Maar hij heeft zelf geen kinderen. Hij wilde het wel, met zijn vrouw Natasha. Maar het lukte niet. En toen is zij op een dag vertrokken. Een paar leerlingen hebben hem die dag zien huilen. En natuurlijk lachten ze hem uit. Sommige kinderen lachen om alles. Echt om álles.

In de bus terug zit Cleo naast hem.

‘Ik vind dat je te veel in je eentje bent’, zegt ze. ‘Kom zondag bij ons lunchen.’

‘Sorry, dan ben ik weg’, zegt Michael.

‘Zaterdag dan?’

‘Ik ben het hele weekend weg. Ik ga wandelen.’

‘Met wie?’

‘Alleen. Ik vind het fijn in mijn eentje.’

‘Waar loop je eigenlijk heen in je eentje?’

‘Meestal maak ik een rondje. Ik parkeer de auto. Ik loop weg. En als ik ver genoeg weg ben, loop ik terug. Dat vind ik fijn. Het maakt mijn hoofd leeg.’

‘Een leeg hoofd. Ik wil ook een leeg hoofd’, zegt Cleo. ‘Ik zou met je mee moeten gaan.’

‘Misschien’, zegt Michael.

‘Ik kan Sam en Anthony ook vragen.’

Sam is Cleo’s man en Anthony is hun zoon van 13.

‘We zouden er een tripje van kunnen maken’, zegt Cleo.

‘Misschien’, zegt Michael nog een keer.

Hij hoopt dat Cleo het plan vergeet.

‘En dan vraag ik nog wat mensen!’, gaat ze verder.

‘Dat is goed voor je.’

‘Daar ben ik nog niet aan toe.’

‘Volgens mij wel.’

‘Dank je, maar nee. Nu nog niet.’

‘Aha, dus later wél!’

‘Misschien.’

‘Oké. Afgesproken. Na Pasen, de tweede week van de vakantie.’

Hij zucht.

‘Vooruit dan maar.’

Michael krijgt van Cleo de taak om de route te maken. Zij regelt dan de drie overnachtingen. Geen tenten, zegt ze erbij. Nee, fijne hotels. Want haar bedoeling is een ontspannen mini-vakantie.

Maar Michael verandert als hij een kaart voor zich heeft. Hij wordt dan een soort generaal.

Ontspannen mini-vakantie? Dát bepaalt hij. Drie dagen is sowieso te kort. Tien dagen moet het zijn.

Dat lijkt hem wel wat. De anderen kunnen na drie dagen naar huis. En dan heeft hij lekker nog een week alleen. En alleen is iets anders dan eenzaam.

Thuis is hij eenzaam. Maar wandelend ben je alleen. Dat is heel anders. Dat voelt goed.

Zijn plan? Een bekende wandelroute door Engeland. De route begint aan de westkust van Engeland, bij de Ierse Zee. Vandaaruit loop je helemaal naar het oosten. Naar de Noordzee. De route is ruim driehonderd kilometer.

Mensen doen er meestal een dag of dertien over.
Maar in tien dagen moet het ook kunnen. Gewoon
flink doorlopen.

Hij ziet dat de route hem langs Natasha's nieuwe
huis brengt. Zal hij haar gaan opzoeken? Hm, dat
weet hij nog niet.

3. Andere foto's

Marnie is eigen baas. Ze is redacteur en werkt voor uitgevers. Ze kijkt boeken na voordat die gedrukt worden. Ze haalt alle fouten eruit. Ze verbetert alles wat onduidelijk is. Of wat niet lekker klinkt. Bijvoorbeeld drie keer 'maar' in één zin. Of veel te lange zinnen. En ook dingen die niet kloppen in het verhaal. Ze verbetert het allemaal.

Marnie houdt van haar werk. Zo veel dat ze het moeilijk los kan laten. Daar had Neil ook een hekel aan. Ooit was ze met hem in een café.

Hij bestelde wat aan de bar: 'Wij wouden graag twee wodka-tonic.'

'Wilden', had ze toen gezegd. 'Wouden zijn bossen.'

'Marnie', had hij gezegd. 'Niet mij verbeteren.'

Gewoon niet doen.'

Ze is blij dat Neil uit haar leven is. Ze is graag alleen.

En alleen werken vindt ze ook niet erg.

En wat ze ook graag doet? Afspraken afzeggen.

Niks fijner dan een afspraak die niet doorgaat.

Daarom heeft ze ook afgezegd voor Cleo's oud-en-nieuw-feestje.

'Kuch kuch, ik ben verkouden ... Beter als ik niet kom.'

Ze werkt en gaat lekker vroeg naar bed. Heerlijk.
Op nieuwjaarsdag zet ze haar telefoon aan.
Die laat haar foto's zien van het afgelopen jaar.
Wat een jaar! is de titel.

Foto 1: het lampje in haar oven

Foto 2: de moedervlek op haar schouder

Foto 3: de meter-standen

Foto 4: een bonnetje van de stomerij

Foto 5: een groen stukje glas dat ze in een
salade vond

Foto 6: nog een foto van het ovenlampje

Tijd voor een goed voornemen. Dit jaar gaat ze
andere foto's maken. Ze gaat andere mensen leren
kennen. Oude vrienden opzoeken. Ze neemt het
zich echt voor. Voornemens vergeet je vaak na
verloop van tijd. Maar dit blijft hangen.

En dan belt Cleo met een nieuwe uitnodiging.
'Ga je mee wandelen? Drie dagen. Lekker naar
buiten, dat is goed voor je. Met nog wat mensen.
Michael zet de route uit. Dat is mijn collega van
school, weet je wel? Je kent hem toch?'
Marnie aarzelt even. Drie dagen wandelen met
vreemden ... Precies wat ze nodig heeft. Maar ook:
doodeng. En dan zegt ze zomaar ja.

Dat betekent wel dat ze spullen moet gaan kopen. Om te wandelen heb je kleren van nylon nodig en fleece. Daarmee blijf je droog en warm. Ze koopt ook zonnebrand-crème voor als de zon schijnt. En warm ondergoed voor als het sneeuwt. En ook een rode muts. Ze koopt een rubber waterzak met een slangetje. Want drinken is belangrijk. Een kompas. Ze weet niet precies hoe dat werkt. Maar met een kompas zeg je wel: 'Kijk, ik doe mijn best.' En tot slot koopt ze ook nieuwe schoenen. Je moet niet zuinig zijn als het om schoenen gaat. Van de verkoper moet ze over een nep-brug met grote stenen lopen. Belachelijk. Maar ze loopt er toch maar overheen. De verkoper zegt ook dat ze de schoenen moet aanhouden. 'Je moet ze inlopen', zegt de jongen.

Thuis doet ze alles aan en kijkt in de spiegel. Groene jas en rode muts. Ze lijkt ze wel een gevulde olijf! En wat moet er in haar rugzak? Ook een jurk voor in de avond? Moet ze haar benen ontharen? Het zweet loopt al over haar rug.

Dag 1:

van St. Bees naar Ennerdale Water

4. Aansluiting

Michael staat op een klein station in Carlisle. Het is nog een klein stukje met de trein naar St. Bees. Daar is het beginpunt. Op het perron staan veel wandelaars. Die uit Londen herken je meteen. Hun kleren zijn nieuw. Hun schoenen komen zo uit de doos.

Michael wil instappen, maar hij moet even wachten. Voor hem staat een vrouw met een rode muts op. Ze heeft een enorme rugzak. Die hangt veel te laag, ziet hij. Het gewicht trekt haar achterover. Maar hij zegt toch maar niks.

De trein heeft maar twee wagons. De vrouw zit schuin tegenover hem. Ze haalt een laptop uit haar rugzak en gaat werken.

Waarom ga je werken als het uitzicht zo mooi is? Ze heeft wel een leuk gezicht. Hm. Nou kijkt hij zelf ook niet meer naar het uitzicht ...

De trein rijdt langs kleine stadjes. Cleo is al in St. Bees met de anderen. Ze neemt haar man mee en hun zoon Anthony. Plus haar vriendin en een vriend van haar man.

Michael ziet ertegenop. De hele tijd vrolijk doen. Praten, maar niet te veel praten.

Over zichzelf vertellen, maar niet te veel. Cleo zegt dat hij gewoon zichzelf moet zijn. Maar wie is hij? Sinds Natasha weg is, weet hij dat niet meer zo goed.

Maar vooruit. Hij moet het drie dagen volhouden. Daarna is hij weer alleen.

De trein rijdt het station van St. Bees in. Michael laat de vrouw met de rode muts eerst uitstappen. Meteen vouwt ze een enorme kaart uit. Ze staat heel erg in de weg. Ze zoekt blijkbaar de zee.

‘Het is die kant op’, wijst Michael.

‘Ja, dat weet ik’, zegt ze een beetje boos. ‘Dank u.’
‘Succes.’

Hij loopt weg met grote stappen. Hij moet ook naar het strand. Maar liever niet samen met een vreemde.

5. Een steen in je zak

Marnie loopt naar de Ierse Zee. Oké, ze zag zo snel niet waar die was. Maar waarom moet zo'n man zich er meteen mee bemoeien? Ze loopt snel door. Ze ziet tegen de reis op. Cleo is haar beste vriendin. Maar ze is ook heel anders. Ze heeft succes. Ze heeft zelfvertrouwen. Dat is bij Marnie allemaal niet het geval. En dan: nieuwe mensen. Sam en Anthony kent ze. Maar die drie anderen? Wat moet ze zeggen? Hai! Ik ben Marnie! Aangenaam! Zou het zo gaan? Moet ze handen schudden? Kussen? Een buiging maken?

Het is helaas te laat om af te zeggen. Daar beneden is het strand, en daar staat Cleo. Cleo ziet haar meteen en zwaait. Als ze bij elkaar zijn, slaat Cleo haar armen om haar heen. 'Kijk nou toch! Een hele wandel-*outfit*!' 'We gaan wel de wildernis in, Cleo!' 'Al dat groen!' 'Is het te veel groen op groen?' 'Helemaal niet. Ik heb jou alleen nog nooit zo gezien. Zo ... waterdicht. Maar wat fijn dat je niet hebt afgezegd!' 'Alsof ik altijd afzeg.'

‘Sam dacht van wel.’

Sam is Cleo’s man.

‘Waar is Sam?’

‘Hij heeft wel afgezegd! Niet te geloven, hè? En mijn andere vriendin ook.’

Stiekem is Marnie opgelucht. Dat zijn weer twee mensen minder.

‘Maar kijk wie we hier hebben!’

Anthony stapt achter zijn moeders rug vandaan.

Marnies petekind.

Marnie voelt zich tegenover hem altijd een beetje schuldig. Ze is niet de tante die ze had willen zijn. Ze ziet Anthony niet vaak. De laatste keer is anderhalf jaar geleden. En toen heeft ze hem geld gegeven. Geen snoep van kopen, heeft ze nog gezegd. Echt te erg. Nu moet ze in ieder geval niet zeggen dat hij groter geworden is.

‘Jee, wat ben jij groot geworden! Echt hoor, ik let even niet op ...’

‘Even? Het was wel iets langer dan even’, zegt Cleo met een knipoog.

Marnie wil Anthony omhelzen, maar bedenkt zich net op tijd. Ze legt haar handen op zijn schouders. Dan schudt ze hem stevig heen en weer.

‘Wat een knapperd!’, zegt ze.

Mijn god, denkt ze, wat zeg ik nou weer?

Dan stapt er een man naar voren. Een knappe man.
De knapste man die ze ooit gezien heeft.

‘Dit is onze vriend Conrad’, zegt Cleo.

‘Aangenaam, Marnie’, zegt hij. ‘Ik heb veel over je gehoord.’

Ze denkt: ik moet niet zeggen ‘geen slechte dingen, hoop ik’. Maar blijkbaar zegt ze het toch.

‘O, alleen máár!’, lacht Conrad.

‘En daar heb je er nog een!’, zegt Cleo.

Ze wijst naar een man bij het water. Marnie herkent hem van de trein. En van het perron, toen hij vertelde waar de zee is.

‘Dat is Michael, een collega’s van school.’

‘Hallo, Michael!’

Marnie loopt met uitgestoken hand naar hem toe. Maar zijn hand ligt vol stenen. Hij gooit ze weg en schudt haar hand. Dan gaat hij verder met stenen zoeken.

‘Ben je je sleutels kwijt?’

‘Hm? Nee, ik zoek een steen.’

‘Nou, dan is dit de juiste plek. Waar heb je een steen voor nodig?’

‘Het is een oude traditie. Als je van de Ierse Zee naar de Noordzee loopt, dan raap je een steen op. Die neem je mee naar de andere kant.’

‘Michael loopt door tot de Noordzee’, zegt Cleo.

‘Driehonderd kilometer. Hij is gek.’